

DEÁK-TAKÁCS SZILVIA novellái

Tangóharmonika

Kilenc éve nem vette elő. A napot is mondja pontosan, mikor fogta utoljára, nekem nincsenek jegyzett napok az életemben. A napszakot, órát, percet, a közbeni illatokat, fényeket tudom, de napok számának nincs jelentősége, nem idéz fel semmit, hogy például tizedike vagy tizenkettedike. Nem tudom a napját első lépéseknek, első bízásnak, első mamázásnak.

Az első, ami feltűnik a nagy csat kattanásakor, a pirossága, olyan nagyon, mint a legfrissebben szedett, jól megdörzsölt cseresznyeszín. Felkapja a vállára, könnyedén, pedig hetvenes és szíves, ahogy mondja, és kezdi nyitni-csukni. Kellemes katonadalt kezd énekelni, nem akarok beleszólni, pedig érdekel, amikor elment mellőle, akkor énekelte-e.

Egyre jobban megy a hallgatás. Legutóbb, amikor elkezdett mesélni a macskáról, a testéről, hogy elütötte valami örült, pedig ebben a szűk kis utcában hova mennek, hova rohannak; a cica ugrás közben kapta az ütést, görbedt háttal esett – mint a gyermek, a nagyocska, ahogy oldalra fordulva pihen –, úgy is maradt. Eltemetni is így kellett, görbedve, nyújtózásról álmodhatott, amikor hányta rá a földet.

Szerinte a világ. A tangóharmonikáról és a macskáról szól, meg a napokról, amelyeket igenis pontosan meg kell jegyezni, számon tartani, elveszek

szerinte, ha csupán egynapiban élek. Pedig minden kattintás az életben, mondom neki, csak bele kell nézнем a jegyzeteimbe, elektronikusan, és minden-nél képben vagyok, nem, nem nézek tévét, vágok a szavába, mert tudom, ez lesz a következő nagyon fontos adat, hogy szerinte meg kell nézni mindennap a híradót, nem tudok lépést tartani, szerinte, pedig naprakész vagyok, említem, legalább kétszáz emberrel kerültem szókapcsolatba ma is, mindenről tájékoztatnak, aprólékokból összeáll a nagyképernyő a fejben, fontosabb, kell-e ma valakit vigasztalni, megmenteni, átölelni, isten áldját mondani, ámen, na.

Az ismételt kattanásra nézek fel, elfoglaltam magam, csupa szürkeség lett, cseresznyepirosnak nyoma sincs; így vesztegetsz el mindent, adatozz, mondja gyorsabban, mint máskor, most is elkéstél, ahová indulsz is későben, vigyázz hazafelé a macskákra, indulj, na, holnap játszom újra, ha ideérsz időben.

Iszonyú hosszú

Felcihelődött. Húzza az időt, átnézi újra és újra a csomagjait, fogalmam nincs, meddig megy, nem is mernék kérdezni, ahogy odanéz hányavetin, de szúrósan, féloldalasan, az nem engedi a kérdést.

Amilyen messze csak bírok – hát értette szavak nélkül. Annyiféleképp tudja magát kifejezni, egyszer összegyűjtötte, hányféle szót tud mondani mozgásváltozásra, és amíg elértünk az úti célunkhoz, a messzi távolba – iszonyodtam, hogy nem bírom végigcsinálni –, végig mondta a szavakat.

szembe, de ő mindig leültetett a gyűlölt pihenésre. De most mehettem, ha nem akartam is, ez már más idő volt, volt, kong a múlt idő, sosincs hosszan jelen, hogy magyarázzam ezt meg, a jelen idő csak pillanatszerű, máris múlt: a szűrés nézés, a csomagolás, hát még az iszonyú hosszú utak vele.

Azt hittem, mindig itt lesz. Összegömbölyödnék, akár a jelen idő. Jó lett volna leülni a süppedős szőnyegre ismét, levenni egy albumot a polcról, lapozni, meghallgatni, mi jut eszébe a szőke, göndör kislányról, mi az oroszlánokról, kimeríthetetlen tárháza az emlékezetének, hol film, hol valami gyermekmese, máskor egy saját emlék vagy a fantázia uralkodott.

Megmondanám neki, merre rövidebb, merre induljon, gondterhelten hümmögök, mert segítenék, de nem akarom az indulást, szőnyeget és albumot akarok, mellé teát, akár zöld dióból, csak legyen fanyar, nem bánom, szomjan is halok akár, csak itt maradjon.

Abban bízhatom, hogy cserbenhagyja a térde, fájós térdel a túlvilágra sem érdemes menni, hiába teszik mellé a görbebotot, legfeljebb kopogtatásra lesz jó, nem segít az már semmit, de tudom, ha menni akar, tudomást sem vesz fájdalomról.

Amikor megszólal, tudom, nem jelent jót.

Ne felejtse el tavasszal ikersorokban vetni a hagyományt, védőnövényként büdöske kell közé, idejében fordíts gondot a kispadokra, ha kiviszed őket, le kell festeni, mert az első tavaszi eső szétáztatja, kiszívta a nap nyáron, vedd le a csapról a védőtakarást, a kerti madáritatókat vedd elő, hamar érkeznek hozzánk az első madarak.

Nem is hallom, amit mond, úgy teszek, mintha mesélne, nem készülhet sehova, nem hagyhat magamra ezzel az egészszel, a hosszú távokkal.

Leírtam, mit mikor kell metszeni, de ne te végezd, megkérhetsz valakit, csak ügyelj rá, sebzáró anyagot használjatok. Árvácskát csak júniusban vess, ne kapkodj, van, aminek jövő ideje van, az eper alá szórj fűrészport, nem szereted, ha földes, hiába mosod meg.

A többibe közben beletanulsz. És még valami: ne akarj annyit menni, anyádnak igaza volt, pihenj, ha neked ez jutott, hogy nem bírod, hát pihenni kell.

A csomagok kupacokban hevernek. Nem is csomagok ezek, mert nem csomagolja be, életkellékek különböző csoportokban, átlátható, rendezett, nem hamari vágta, kigondolt, kimódozott rend van ebben, át nem aludt éjszakák gondolatai rakták rendbe, a kar most csak elvégzi a parancsot.

A következő hét iszonyú hosszú. Nem találok semmit, nem tudom, kit kell megkérnem, azt sem, hogyan és mire, a tea ihatatlanul fanyar, nem jut eszembe háromnál több mozgást kifejező szó még jelen időben sem, nem akarok futni szembe a széllel, most úgy érzem, soha többet, körbe-körbe járkálok szét-szórt csomagkupacok között, csak a képes albumok valamelyike fölött lelek kis pihenésre.

Őt nem hagyta cserben semmi.